

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

De hel afgeschafft!

OP HET ENGELSCHERE WERELDCONGRES HEEFT DE bisschop van Liverpool gezegd, dat de vrees voor de hel niet in harmonie is te brengen met het licht, dat in onze dagen is opgegaan. Die oude symbolen waren misschien goed in hun tijd, maar de tegenwoordige menschheid moet zulke neerdrukkende tradities niet handhaven. Zijns inziens moest de hel, het eeuwig oordeel, uit de Evangelische Geloofsbelijdenis worden verwijderd. — De aarts-bisschop van York merkte daarna op, dat mannen van wetenschap, verlichting en staatkunde, zich dikwijls van het geloof aan een hel hadden bediend, om de menschen bang te maken en te overheerschen. Maar hij vond, dat de geest van onzen tijd al die helvrees als een verouderde opvoedingsmethode overboord moest werpen.

De woorden van deze hooge geestelijken maakten zulk een indruk op de eerwaarde vergadering, dat algemeen een resolutie werd aangenomen, waarbij de hel als afgeschafft werd beschouwd!

Het is wel een treurig teeken van teruggang van het Christendom, dat openlijk de eerste beginselen der leer van Christus (Hebr. 6 : 1 en 2.) worden verloochend. Overal verlaten ongelooovige leeraars en professoren het oude geloof voor het moderne rationalisme. 't Is wel een droevig kenmerk van het groote verval der Christenheid onzer dagen, die zich al meer afwendt van God en Zijn Woord.

En helaas wordt de eeuwige verdoemenis, die met zooveel ernst in de gansche Schrift, ook door den Heere Jezus Zelf, wordt geleerd, mede door geloovigen geloochend. Sommigen prediken de vernietiging der goddeloozen, anderen de algemeene verzoening. Nog anderen, die zoo ver niet willen gaan, laten toch door hun gevoel zulke redeneeringen in hun hart postvatten, en het kan niet anders, of dit zuurdeeg doet zijn booze werking.

Allereerst verzwakt het de prediking. Als de evangelist gelooft in de eendelijke terechtbrenging van alle ongelooovigen, waar blijft dan de kracht in het verkondigen van het Evangelie? Noach predikte Gods naderend oordeel. Hoe zou hij zijn overgegaan tot het bouwen van de ark, en de prediking daardoor en daarbij, als hij niet, zooals Paulus zegt, bevreesd geworden de ark toebereid had tot behoudenis van zijn huis, waardoor hij de wereld veroordeelde? (Hebr. 11 : 7.)

Ten tweede verliest het oordeel Gods over Christus aan het kruis zijn betekenis. Want indien God niet rekent met erkenning van schuld, maar eenvoudig allen zalig maakt, waarom moest Christus dan behandeld worden als een schuldig?

Vervolgens: waar blijft de waarheid, die God van den ongelooovige gezegd heeft: de toorn Gods blijft op hem? (Joh. 3 : 36.) 't Geheele Oude Testament spreekt over het oordeel, dat allen treffen zal, die niet naar God luisteren. En het Nieuwe Testament sluit zich daarbij aan. De mond der genade zelve heeft met grooten ernst gesproken over den worm, die niet sterft, en het vuur, dat niet uitgebluscht zal worden. (Mark. 9.) Men moet er dan ook toe komen, als deze leeringen worden aangenomen, vele woorden van Christus los te laten, ja, ten slotte Hem Zelf prijs te geven, gelijk reeds door velen, die begonnen met de waarheid van het oordeel ter zijde te stellen, helaas is geschied. — „Zoudt gij dan niet willen, dat er geen eeuwig oordeel was? vroeg eens een Christen aan een begaafd dienaar van Christus. „Neen,” zei deze. En toen zij hem verbaasd aanzag, zei hij: „Mijn gevoel zou het zeker willen. Maar als geloovige wil ik, wat God wil. En die God, die wil, dat alle menschen zalig worden, wil ook — moet dit willen krachtens Zijn rechtvaardigheid — dat allen, die Zijn genade verwerpen, veroordeeld worden. Daarom lezen we in de Openbaring, dat er door de geloovigen wordt gejuicht, als het oordeel over Gods vijanden komt. Ik sta aan Gods zij, reeds nu.”

Bedenken we toch wel, waartoe we komen, als we Gods waarheid loslaten! We moeten dan ook de daemone en den duivel doen vernietigen of laten zalig worden! God is waarlijk genadig en liefderijk genoeg, zoodat we niet bevreesd behoeven te zijn, dat geen volstreekte rechtvaardigheid zal worden betracht in het rechten der menschen, en niet zooveel mogelijk menschen behouden zullen worden. Willen volwassenen niet luisteren, dan verheerlijkt God Zich in de redding van zuigelingen en kinderkens. Die zijn óók verloren. Maar ze kunnen niet belijden; zich niet laten zoeken, zooals volwassenen. (Luk. 19 : 10.) Sterven ze nu jong, dan worden ze gered, omdat Christus gestorven is om het verlorene zalig te maken. (Matth. 18 : 11.) En daar, over de heele wereld genomen, de helft van de menschheid, naar de statistiek, sterft vóór het einde van het eerste levensjaar, ziet men reeds daaruit, op welk een wondere wijze Gods genade zal verheerlijkt worden. Laat ons toch alles overgeven aan God, die genadiger is dan wij allen te zamen. En intusschen vasthouden aan Zijn Woord.

Want anders behouden we een God, die liefde is, maar verliezen een God, die licht is. „De rechtvaardigen gaan in het eeuwige leven,” zegt de Heere Jezus, „maar de onrechtvaardigen in de eeuwige pijn.” En zegt nu iemand, dat eeuwig in de Schrift dikwijls de betekenis heeft van een begrensde tijdperk, zoo stem ik dit toe. Maar neemt dit iets van de kracht weg van het aangehaalde woord van Jezus? Twijfelt iemand er aan, of eeuwig leven hier wil zeggen: eeuwigdurend? Welnu, mag men dan bij de tegenstelling gaan redeneeren, dat die niet eeuwigdurend zou zijn? Terwijl men zijn meening niet gronden kan op ééne Schriftuurplaats, maar alleen op zijn menschelijke meening en zijn menschelijk gevoel. Laten we toch niet barmhartiger willen zijn dan God! 't Is ten slotte niets dan onze menschelijke hoogmoed, die zich verheft boven God, en Hem wil voorschrijven, hoe Hij in de toekomst naar ons inzicht moet handelen. Meer dan zeventig maal komt het woord eeuwig in het Nieuwe Testament voor, en telkens in uitdrukkingen als: de eeuwige God, de eeuwige Geest, de eeuwige dingen tegenover de tijdelijke.

God is liefde. O, hoe gaat Zijn hart uit naar het heil van het verlorene! Zijn eigen Zoon gaf Hij er voor over. Met medelijden strekt Hij Zich tot den zondaar uit.

God is licht. O, hoe veraschuwst Hij de zonde! De zonde is iets vreeselijks in Zijn oogen. Hij is oneindig heilig, en de zonde is iets, dat geheel tegen Zijn heilige natuur ingaat.

Deze beide kenmerken van Gods Wezen zijn geopenbaard, en hebben elkaar in harmonie ontmoet, aan het kruis. Daar werd Zijn heiligheid aanschouwd, doordat het oordeel over de zonde kwam in den Persoon van den zonde-dragers. Daar werd Zijn liefde aanschouwd, doordat God in een offer voorzag: een Lam geslacht om te voldoen aan al de eischen van Gods gerechtigheid.

Volgen we den Heiland, den Zoon Gods, naar Gethsemané. Zien we daar den angst Zijner ziel, als Hij bidt, dat, indien het mogelijk ware, „die ure” van Hem mocht voorbijgaan. (Mark. 14 : 35.) Volgen we Hem naar het kruis, waar Hij uitroept: „Mijn God! mijn God! waarom hebt Gij mij verlaten?” En overdenken we het antwoord, dat Hij Zelf geeft op die vraag: „Doch Gij zijt heilig, wonende onder de lofzangen Israëls.”

Wie anders dan de Oneindige kon de diepten peilen van den drinkbeker, dien Hij moest drinken, en dien Hij dronk, in dit plechtig uur op Golgotha? En wie anders dan de Oneindige kon, toen Hij den laatsten druppel geledigd had, zeggen: „Het is volbracht!”? Onze Heere Jezus Christus heeft alles gedaan; en zóó volkomen was God er door verheerlijkt, dat Hij Hem, na Zijn wondere overgave als offer, redde uit den dood, en kroonde met heerlijkheid en eer in den hemel.

Op het kruis is de openlijke tentoonspreiding geweest, voor gansch het heelal, hoe God een volkomen afschuw heeft van de zonde, en die in Zijn volkomen heerlijkheid straffen moest.

Is het denkbaar, dat God Zijn Zoon deed gaan in al de angsten van Calvarié, terwijl dan de zondaar, die het offer van genade afwijst, en zijn rug den Heiland toekert, en weigert het getuigenis des Geestes omtrent Jezus aan te nemen, zou ontkomen? Onmogelijk. Paulus roept uit: „Hoe zullen wij ontvliden, indien wij op zoo groote zaligheid geen acht nemen!” (Hebr. 2 : 3.)

De bisschoppen spraken over de helvrees. Maar zegt Paulus niet, als hij het heeft over het oordeel: „Wij dan, wetende den schrik des Heeren, bewegen de menschen!”? Er zijn wel nieuwere uitleggers, die het woord uit 2 Kor. 5 : 11 veranderen in: „Als we menschen trachten te overreden, is het, omdat wij weten, wat het is, den Heer te vreezen.” Maar het verband maakt het duidelijk genoeg, dat dit een willekeurige vertaling of verklaring is. Paulus toch had even te voren over den rechterstoel van Christus gesproken, waarvoor ieder verschijnen moet om zijn loon of straf te ontvangen. En nu heeft het geen zin, dat hij dan zou spreken over het lust hebben, den Heer te vreezen, en dit den menschen voor te stellen. Neen, wetende hoe vreeselijk het zal zijn, voor Christus' rechterstoel „kwaad” te ontvangen, wendt hij zich met aandrang tot de menschen om zich toch te bekeeren. Bij zijn bekeering had hij iets van den schrik des Heeren gevoeld. O, hoe ontzettend was het geweest, met zijn vreeselijke zonde voor een rechtvaardig God te staan! Maar wat zou het dan straks zijn, in het oordeel, en dan niet begenadigd te worden! Hij wilde de menschen wel vastgrijpen, om ze toch voor die vreeselijke toekomst te redden! Zooals ook Ezechiël het zoo treffend voorstelt, welk een roeping we hebben, als we weten, dat het oordeel den zondaar wacht, hem te waarschuwen, opdat hij van zijn zonde worde teruggebracht. Er was nóg een beweegreden bij Paulus: de liefde van Christus, die hem drong. Maar de andere noemt hij toch eerst: het vreeselijke van het oordeel, waarvoor hij de menschen behoeden wilde.

Als het licht van Gods Woord over deze dingen schijnt, verdwijnt de duisternis. De mensch is gevallen, een zondaar, vervreemd van God, dood in zonden en misdaden. Maar God, die licht en liefde is, heeft op het kruis wonderbaar voorzien voor den zondigen mensch. En de resultaten van het kruis zijn eeuwig — eeuwig in zegen over de geredden, eeuwig in oordeel over de verlorenen.

Laat ons Gods Woord gelooven!